

Napad na konvoj

Svakako da se nije moglo primijetiti podilaženje torpednih čamaca obali, jer bi u protivnom, njihova namjera bila otkrivena. Jedan za drugim prilazili su maskiranom rejonu, tiho i sablasno, sa prigušenim motorima . . .

— Samo da nas svitanje ne zateče na moru — brinuo se komandant jedinice, kapetan fregate Tomislav Dorić. — Inače, zamisao pada u vodu.

Grickao je svoj višnjevi »cigaršpic« i svaki čas stavljaog pogled pred oči.

— Obala, družo komandante! — klikne osmatrač sa pramca.

Svi uperiše pogled u pokazanom pravcu.

Ubrzo pogasiše motore. Mornari čakljama privukoše čamce uz obalu i prilepiše ih kao »taksene marke«.

Na časovniku jedva nešto oko 2 sata poslije pola noći. Ijudstvo umorno, promrzlo i mokro od noćnih naprezanja, ali veselo i zadovoljno izvršenim zadatkom.

Prijete avijaciji i njenim saveznicima — većim ratnim brodovima s kojima će se sresti još tokom narednog jutra ili slijedeće noći.

U rano jutro preleti prvi talas aviona. Pa, drugi, treći . . . Kruže izviđači . . .

Nišandžije na oruđima budno čekaju ishod izvidanja.

— Opet ništa!

Posade uskoro dobiše »voljno«.

U IŠČEKIVANJU

Hladno. Para izbija iz nozdrva. Rastinje na obali ogobelo, osim onog — zimzelenog.

Mornari pretrčavaju prijeko s broda na brod pa se začas izgube pod palubom. Tamo je ipak, toplije. Brodovi su, uostalom, dobro zamaskirani, a ljudi, nekako će se već snaći.

— Vidite onog mornara tamo, — rekoše pokazujući glavom prema otvoru motornog prostora — To je Marko Jukić, motorista. Cijelu noć proveo je kraj svojih mašina pod zatvorenom palubom, a od uplovljenja priprema motore za narednu vožnju.

— Marko, što ne priligneš? — pita ga komandir »petog«.

— Tja, vidite i sami . . . kako ću . . . Ima vremena — sliježe mornar ramenima, a zubi bijeli kao biser, cakle se između tankih usana.

— Pripravnost broj 2! — naredi komandant dežurnom.

Uto, naleti novi talas avijacije. Posada se sakriva gdje stigne, ali opet po nekom planu . . . Samo su nišandžije za oruđima.

— I ovog puta bez »oluje«!

Puče tada i priča o mornaru Stojanu Petkoviću koji je na »jedinici« (tč-151) samo pola godine, a nema mu ravna. Pri krcanju municije, juče ujutro, gotovo je sve sam prenio, preučavajući ko zna po koji put dobrih 50 metara od broda do skladišta i natrag.

KOMANDANTOVA ZAMISAO

Komandant jedinice pozvao je u svoju kabinu poručnika korvete Nikolu Vukojevića.

— Večeras u 17.00 zbor svih komandanata brodova na Vašem torpednom — reče mu — Pripravite pomorske karte i ostalu dokumentaciju.

— Hoćemo li imati vremena za . . .

— Rekao sam . . .

— Razumem.

Sve se opet utiša.

Mornari piju čaj i grickaju dvopek iz kompleta dnevnog obroka. Ipak, želja im je podređena nestrpljenju. Ubrzo će i ručak, a nestrpljivo očekuju čas da što prije vide i dožive najvažniji dio vježbe — Borbu protiv konvoja.

Popodne u pet, svi su komandanti na okupu. »Glavni« gleda u sat.

— Drugovi evo kako stoje stvari na kopnu . . . »Neprijateljske« snage na moru pokušavaju . . . Naš je zadatak . . . — uvodio ih je on u situaciju na bojištu.

Insistira na samoinicijativi.

— I u najtežoj situaciji — reče im — pazite na ljude. Je li jasno?

— Jasno.

Ko ima još što da pita?

Nekoliko sitnih pitanja radi razjašnjenja pa se svi razičoše.

TORPEDA U CILJ

Noć bez mjesečine. Valovi se svojom silinom razbijaju o голу obalu. Kamen tutnji. Odnekud, iz mraka, kraj torpednog iskrnuše dva mornara. Kuriri.

— Je li tu komandant jedinice? — upita jedan od njih dežurnog osmatrača.

— Na brodu je — dobi odgovor.

Pojavi se komandant.

— Otkuda ti? — priupita pošto je poznao mornara iz kabina. — Sigurno nešto nova.

— Ne znam . . . poslali su Vam ovo — i pruži komandantu dugački rukavac crvene boje.

Moram odmah da se vratim . . . Imate li što da poručite, ili . . .

— Podi odmah!

Komandant otvori omot i pročita naređenje. Diže glavu i zagleda se negdje u beskonačnost.

— Aha, moj je zadatak, dakle, da uništim . . . — promrsi više za sebe nego da bi ga ko čuo. — Na raspolaganju imam dovoljno torpednih brodova. Ali . . .

Ono »ali« kao da mu je bila samo trenutna pauza da stvori zamisao torpednog napada u glavi. No, brzo se na njegovom licu ukaza crta zadovoljstva.

— Moje komandno mjesto bit će na Vašem brodu — reče poručniku fregate Tihomiru Stanišiću. — Objasnite posadi našu ulogu u . . . Prenesite to i ostalim komandantima!

Zaurlaše brodske sirene.

Uzbuna!

— Uh, sad će ono pravu na čega smo toliko čekali — šapuću mornari.

Noćni boj!

Pište radio-stanice. Brzina brodova maksimalna. Torpedni čamci kreću u napad. Brodovi kao da lebde nad morskomo površinom. Upravo, oni se i ne vide, već samo razbijeni valovi pretvoreni u prašinu koja prekriva brodove i srebrene brazde po njihovim krmama. Kontakt se održava samo neprekidnom radio-vezom.

— Tri nepoznata objekta u kursu! . . . — javlja radarista torpednog čamca broj 149 na komandni most.

— Okret desno! — naredi komandant broda.

— Slijedite me! — Javlja svojom vezom komandant jedinice ostalima.

Prasak topova. Svijetli plamen na ustima topovskih cijevi. Opet brodske sirene. Njihov zvuk je upravo jeziv. Reflektori osvijetljavaju objekte na otvorenom moru. Sad se pred pramcem već jasno ocrtavaju siluete čitavog konvoja trgovačkih i nekoliko ratnih brodova. Pršte čaure. Mornar Edward pomno nišani.

Rastojanje se brzo smanjuje. Torpedni brzo biraju povoljne kursne uglove i približavaju se cilju. Prelaze u torpedni napad.

— Pali! . . . Pali!

Torpeda zaparaše morskupovršinu. Istina, vježbovna su, ali dovoljno da se procijeni rezultat.

Mornari zadovoljno trljaju ruke, naročito oni kojima je to prva vježba, pa zimu kao da i ne osjećaju.

Onda se brodovi lepezasto izvlače iz borbenog kursa. Ponovo napad. Samo vatra i dim. Uragan! Svuda naokolo miris baruta i benzina i . . . mokra lica.

Eterom ubrzo poslije toga stiže naređenje više komande da je vježba završena.

Najstariji komandant ne propusti ni ovoga puta da čestita posadama torpednih čamaca.